

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Vel Ethnicos, quæ recta erant, honori sup præposuisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

hant ipsum mandatum DEI. Et Paulus Apostolus in epistola sua posuit
 & dixit: Hoc est mandatum primum in re promissione: Honora patrem Ephesi. 6. 1
 tuum & matrem tuam; Deus utique dixit. Volebat enim iste iuuenis
 obtemperare Deo & sepelire patrem suum: sed est locus, & est tempus,
 & est res, quae huic rei, huic tempori, huic loco seruiat. Honorandus est
 pater, sed obediendum Deo est. Amandus est generator, sed preponen-
 dus est Creator. Ego (inquit) ad Euangelium te voco, ad aliud opus mi-
 hi necessarius es. Maius est hoc, quam quod vis facere. Sine mortuos
 sepelire mortuos suos. Pater tuus mortuus est, sunt alij mortui, qui se-
 peliant mortuos. Mortui sepelientes mortuos qui sunt? Potestne mor-
 tuus à mortuis sepeliri? Quomodo innoluunt, si mortui sunt? Quomodo
 portant, si mortui sunt? Quomodo plangunt si mortui sunt? Et innol-
 uunt, & portant, & plangunt, & mortui sunt, quia infideles sunt. Do-
 cuit nos quod scriptum est in Cantico Canticorum, dicente Ecclesia. Ord- Cant. 2.
 nate in me charitatem. Quid est, ordinate in me charitatem? Facite
 gradus, & cuiusque debetur restituite. Nolite anteriora posterioribus
 subdere. Amate parentes, sed preponite Deum parentibus. Attendite
 matrem Machabaeorum. Fily, inquit, nescio quomodo apparuistis in
 ventre. Concipere vos potui, parere potui, formare vos non potui. Il- 2. Mach 7.
 lum ergo audire, illum mihi preponite. Nolite attendere ne sine vobis
 remaneam. Praecipit, & secuti sunt. Quod docuit mater filios, hoc do-
 cebat Dominus IESVS Christus istum cui dicebat, Sequere me.

Par est utique Christianos Numini magis addictos esse, atq;
 illius honori plus tribuere, quam Gentiles; qui tamen nec ipsi sa-
 pe, licet alioqui subditi, si quid contra leges & rationem prae-
 ceptum esset, Principibus suis obedire; immò nec Principes sibi ob-
 temperari voluerunt. Celebratur meritò illud Antigoni regis Manut. in
 Macedonum, adulatori, omnia regibus honesta iustag, esse, dicenti, Apoph.
 responsum: Sunt (per Iouem) barbarorum dumtaxat regibus: at nobis
 ea dumtaxat honesta sunt, quae honesta sunt: & ea tamen iusta, quae ius-
 ta sunt. Sicut ergo barbari nullo discrimine habent, honestum
 ne, an inhonestum sit aliquid; ita qui sapiunt ad sobrietatem, ad
 id maxime attendunt, quis sit, qui iubet, & cui primi, cui secun-
 di honores debeantur. Quòd si parentes, si cognati, si domini
 aliquid imperent, quod Deo sit aduersum, illicò cum Petro & Io-
 anne dicunt: Si iustum est in conspectu Dei, vos potius audire, quam Act. 4. 19.
 Deum

Manut. loc.
cit.Thom. de
Kenp. lib. 3.
de imit. Chri-
sti cap. 40.

Deum, indicate. Enimuerò etiam ipse magistratus, qui rectè sentit, nequaquam vult se magis, quàm Deum honorari, aut sibi obediri, contra leges Dei. Legimus Antiochum III. ciuitatibus scripsisse: *Si quid per litteras inberet legibus repugnans, ne curarent, perinde quasi ipso nescio scriptum esset.* Quoties igitur duo, vel plures concurrunt, qui simul eiusdem officij, aut honoris non sunt capaces, utique iustitia distributiua exigit, ut dignior præferatur. Maxime autem, quando de Religione agitur. *Obedire oportet Deo magis, quàm hominibus.* Semper autem quando inter Deum & hominem honoris trutinam agitur, ita loquitur cultor pietatis: *Est vera gloria, & exultatio sancta, gloriari in te, & non in se: gaudere in nomine tuo, non in propria virtute, nec in aliqua creatura delectari, nisi propter te. Laudetur nomen tuum, non meum: magnificetur opus tuum, non meum: benedicatur nomen sanctum tuum, nihil mihi autem attribuat de laudibus hominum. Tu gloria mea, tu exultatio cordis mei. In te gloriabor & exultabo tota die, pro me autem nihil, nisi in infirmitatibus meis.*

VI.

Maior quæstio est, cur indignis immeritisque Deus permittat honorem obtingere, & verò ipse honorem offerat? cuius rei multæ sunt causæ iustissimæ, quarum nonnullas, suprâ iam perstrinximus. Nam. 1. Ex parte hominum. 2. ex parte dæmonum. 3. ex parte Dei causæ possunt assignari. Ex parte hominum, ignorantia, malitia, fortunâ, indigni honore honestantur. Ignorantia enim multos euehit, qui putantur pij, prudentes, docti, cum sint sceleribus pleni, bardi, rudes; quod si constaret, utique non extollerentur; & si tam facile esset eos de gradu deicere, quàm est illis gratum poni in alto, non utique multi soles occiderent, nisi sceptrâ, aut quemcunque clauum tenentibus. Cumulantur alijs honores, quorum improbitas non est occulta, quorum stoliditas, quorum ruditas est satis cognita; malitia mortalium est adeò projecta, ut mandare honorem vel indignissimis non vereantur. Dummodo sit charus, dummodo fauorem, vel suffragium emerit aliquis; dummodo sanguine vel amicitia sit iunctus, iam magistratus iam folio dignus perhibetur. Atqui libero hominem arbitrio esse par est; potest igitur vel malitiâ uti, vel iustitiâ in officijs titulisque largiendis. Cuius rei vbique se se offerunt agminatim exempla.

Adcò,